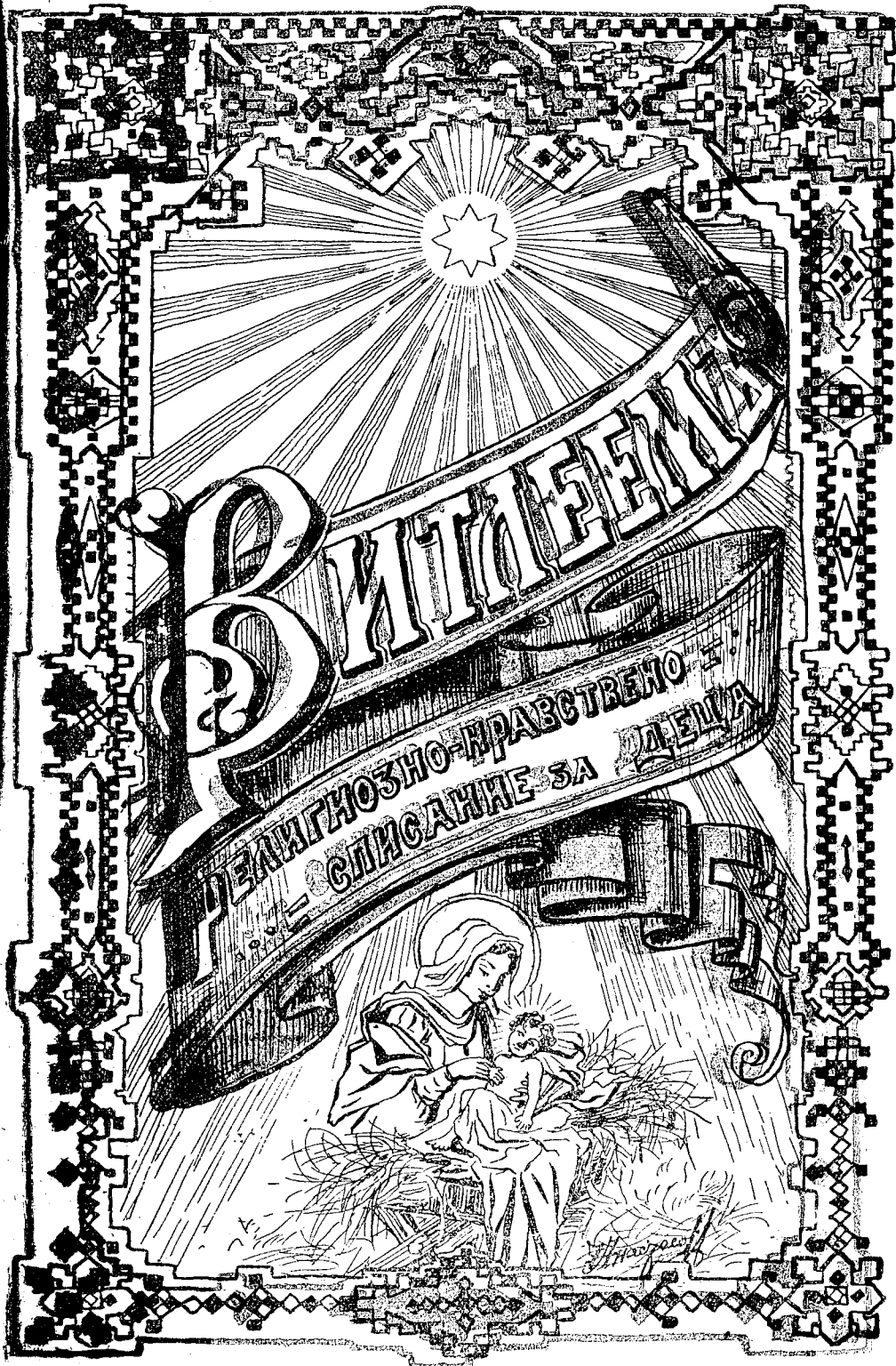

РЕДАКЦИОННИ СЪОБЩЕНИЯ.

IV книжка

Четвъртата книжка ще изпратимъ на абонатчетата си за **Великденъ**.

Втора книжка закъснѣ по технически причини, наложени отъ общинскитѣ избори. Нейното закъснение наложи да се отпечататъ II и III книжки заедно.

Редакцията моли абонатчетата си да я извинятъ и другъ пътъ, когато се наложи такова закъснение, да ѝ се не сърдятъ, защото не зависи само отъ нея редовното отпечатване на книжкитѣ.

Първа премия.

Съ настоящитѣ книжки изпращаме на абонатчетата си първата премия — „**Св. Българодѣла**“, копие отъ много стара икона.

Ако на нѣкое абонатче не се укаже въ книжкитѣ да ни пише веднага.

Редакционния художникъ.

Редакционниятъ художникъ Наумъ п. Анастасовъ приема направо или чрезъ редакцията всѣкакъвъ видъ частни художествени работи: икони, портрети, рисунки, венетки и др. както и изработването на разни клишета, гравюри и печати. Улица „Раковска“ № 57. — Варна.

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ:

Поч. Председателъ: † **Митрополитъ Симеонъ**.

Председателъ: **Архимандритъ Инокентий**.

Членове: Протоиерей **М. К. Ханджиевъ**, свещеникъ

П. Икономовъ, свещеникъ **К. Кожухаровъ**, свещеникъ

Ст. п. Юрдановъ.

Главенъ редакторъ: **Мл. Георгиевъ**.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА

Година IV.

Варна 1926 год.

Книжки II и III.

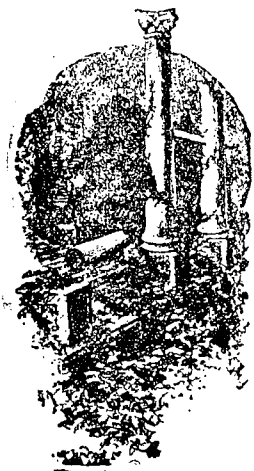
Сретение Господне

Народна пѣсень.

Тръгнала е Божа майка,
Тръгнала е сутринь рано
Съ Христа Бога въ топли дрешки
Да го носи въ храма Божи,
Да го носи въ домъ Господень;
Въ ржка взела тя кафезче
Съ две бѣли гжлжбчета
Да ги дари въ храма Божи,
Да ги дари въ домъ Господень.
Никому се не обади,
Никой сега не позна я.
Де я видѣ добъръ старецъ
Съ дрѣнова патеричка.
Съ бѣла брада до пояса,
Катъ я видѣ, и позна я,
Затече се, посрещна я,
До земята поклони се,
До детето приближи се,
Открива му очичкитѣ,
Олава му ржичкитѣ,

Подигна го на високо,
Па продума съ гласъ умиленъ:
— Ой те тебе, Божа майко,
Божа майко съ Бога-Сина,
Ти си жена доброчестна,
Ти си майка най-достойна
На небето и земята!
Богъ живота ми запази,
Много, майко, азъ живѣлъ съм
И добро, и зло видѣлъ съмъ,
Ала днеска най-честитъ съмъ,
Днесъ на тая добра среща
Видѣхъ, видѣхъ Сина Божи,
Видѣхъ ази Христа Бога,
Съсь очитѣ си видѣхъ го,
На ржцетѣ си държахъ го,
Вечъ да умра не мий жално,
Не мий жално, не мий свидно.
Сега, Боже, тебъ се моля,
Нека бжде Твоята воля!

Ц. Калчевъ.

Велики пости.

а 14 този месецъ въ недѣля вечеръта, ние заговѣхме — нахранихме се съ вкусна блажна храна. Отъ другия день — понедеѣльникъ сутринъта започнахме да говѣемъ — да не ядемъ блажно: месо, масло, млѣко, сирене, яйца и други храни, приготвени отъ тѣхъ. Това ще продължаваме до Великдень — седемъ седмици едно следъ друго. Тия седемъ седмици се наричатъ Велики пости, за разлика отъ други, които сж предъ Коледа, предъ Петровдень и предъ Успѣние Богородично.

Защо постимъ?

На този въпросъ нѣма да отговоримъ. Ще разбере всѣки самъ, като пости нѣколко дена.

Когато блажимъ, ние угояваме тѣлото си, чувствуваме се яки и буйни. Играени се, скача ни се, лесно се раздражняваме и сме готови да набиемъ всѣки, който ни обиди съ нѣщо. Приличаме на малки вълчета и две пари не даваме за никого и за нищо. Ама ще ни наричали лоши — не искаме да знаемъ, нека ни наричатъ, какво отъ това. Намъ нали е добре?

Почваме да постимъ. Първитѣ два три дена като че ли не чувствуваме нищо, но забелѣзваме, че ставаме по-кротки. Още нѣкой день и другъ — променяваме се съвършено: не ни се буйствува, не ни се скача и преди да почнемъ игра, замисляме се — на „слѣпа баба“ ли да играемъ или на „вълчега“. Казва ни нѣщо: „Играта на вълчета не е добра игра, не е за добритѣ деца — напада се, кжса се, краде се. Играйте на слѣпа баба.“ Това нѣщо, което почва да ни подказва коя игра да играемъ, е нашата душа. Съ постенето ние поотслабихме нашето тѣло, а усилихмѣ душата си и тя започна да ни управлява, да ни вразумява и да ни прави

добри. Припомняни всичко що сме правили, когато блажехме и ни кара да се червимъ и срамимъ отъ себе си.

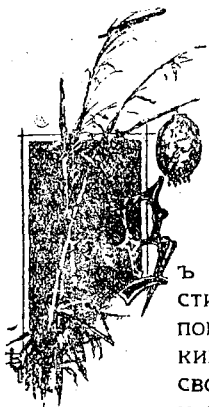
Нѣма да бждемъ вече такива, казваме си. Господи прости ни! . . .

Да! Припомняме си вече и за Бога и почваме да се разкайваме за всичко лошо що сме направили въ кѣщи, на улицата и въ училището. Като гузни влизаме въ кѣщи и гледаме съ добри обноски и услужливостъ да загладимъ миналото. По улицата ходимъ прилично и не ни отвлечатъ ни птички, ни кучета, ни никой. Въ училище лека полека се подобряваме съ скаранитѣ си другари. Успокояваме се и почваме да се молимъ: „Господи, дай ни умъ, сила и здраве, вѣчно да бждемъ добри и да гледаме на другитѣ като на наши братя, за които Самъ даде живота си на Голгота“.

Така, като постимъ до Великденъ, ние се променяваме съвсемъ и добиваме други навици, такива, каквито е начерталъ нашия Спасителъ Исусъ Христосъ за всѣки човѣкъ.

А като чуемъ камбанитѣ да възвестяватъ Велякия день — Възкресението Христово, очистени съвършенно чрезъ поститѣ и молитвитѣ ни отъ всичкитѣ наши волни и неволни прегрѣшения, ние се радваме изкренно и деньтъ за насъ наистина е . . . **Великденъ.**

По образу своему.

И създаде Богъ челоуѣка по образу своему, по образу Божию създаде го: мъжки и женски полъ ги създаде.

Битие гл. 1 ст. 27.

Ѣ книгата на книгитѣ — Библията, въ глава I, стихъ 27 сж казани горнитѣ думи, които ще повторимъ, за да се запомнятъ добре отъ всѣкиго: „И създаде Богъ челоуѣка по образу своему, по образу Божию създаде го: мъжки и женски полъ ги създаде“. — Ще рече: всички ние мъже и жени, сме създадени по образъ и подобие на нашия създателъ, небесния ни баща — Бога. Въ това Богъ още веднажъ ни увѣри, като изпрати единородния си синъ — Исуса Христа между насъ. Всички го видѣхме. Той приличаше на насъ и ние по образъ и подобие приличаме на Него, тъй както всѣки отъ насъ прилича на майка си и на татка си. А понеже това е така и никой не трѣбва да се съмнява въ него, светитѣ наши Отци ни казватъ:

— Братя, носите образа и душата на своя Небесенъ Баща, старайте се да не опятните съ нищо тоя образъ и тая душа!

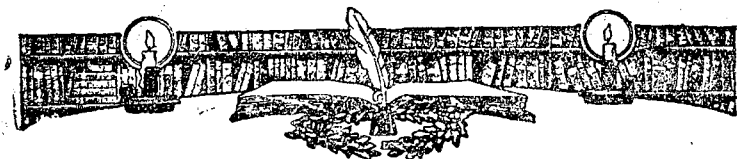
Накарайте едно три — четири годишно дете да извърши нѣщо лошо, не позволено му отъ неговитѣ мама и татко, то ще ви каже: „Не, защото мама и татко ще се оскъргъ, ще плачатъ.“

Когато едно тъй малко дете се стреми съ постъпкитѣ си да не оскърби родителитѣ си, тия що сж го създали и се грижатъ за него, колко по-вече ние, голѣмитѣ, трѣбва да залѣгаме да не наскърбимъ нашия Отецъ — Създателъ, съ милоститѣ на когото живѣемъ.

Нѣщо повече: освѣнъ образа и безсмъртната дума на Бога Отца, ние приехме и името на Неговия единороденъ Синъ — Исуса Христа, който даде и живота си, за да ни научи какъ да живѣемъ и се спасимъ отъ злото.

Кого ще опятнимъ тогава съ лошитѣ си дѣла?

— Образа на Бога Отца — нация създателъ, и името на Исуса Христа — нашия Спасителъ!

Спомени изъ детинството ми.

одини, много години минаха отъ тогава, отъ щастливото ми и безгрижно детинство и ако си спомнямъ за него, то е като въ сънъ, като нѣщо не било.

Изъ онезъ дене, въ хубавъ слънчевъ предпролѣтенъ день, рекохъ да се поразходя и подишамъ чистъ въздухъ.

Излѣзохъ.

Тукъ, тамъ, стигнахъ чакъ до рѣката и тръгнахъ покрай нея. Тихото ѝ клоочене ме унисаше и отвлечаше отъ мислитъ ми на възрастенъ. По едно време съвсемъ се забравихъ и почнахъ да си тананикамъ напѣва на пѣсничка, отъ която не помня нито една дума. Пѣсничка, съ която въ моето щастливо детинство не веднажъ съмъ минавалъ по тия мѣста: зиме съ шейна, за да се пѣрзаямъ по замръзналата рѣка, пролѣтъ — по кокичета и теменужки, лѣте — по риба и раци... Занализвахъ се въ паметъта ми спомени и картини едни отъ други по-хубави, по-интересни.

Ето тукъ на! Кака Софка ме извика, когато мама бѣше болна.

Мама, милата ми мама! Много деца бѣхме. Още отъ училище се наговорихме, щомъ ни пуснатъ, да дойдемъ на рѣката и се пѣрзаяме. Какъвъ шумъ, смѣхъ и радостъ бѣше!

Чувамъ, кака вика:

— Янко, Янко!

Ихъ, пѣкъ тя! защо ли ме вика? Дотрѣбвалъ съмъ ѝ сега. Туку що сме дошли. Нѣма да ѝ се обадя. И не се обадохъ, но тя дойде чакъ на рѣката, хвана ме за ржка и отведе малко на страна:

— Янко, мама е още по-зле... Отецъ Никола идва и я причасти. Не ти ли е жалко за нея, не те ли е грѣхъ? Мама болна, а ти играешъ, веселишъ се.

Напълно съзнахъ вината си и почна да ме мжчи разкаяние. Тръгнахъ веднага къмъ дома и мълчаливо влѣзохъ въ стаята. Изправихъ се до вратата като вдървенъ. Не смѣхъ да погледна никого.

Мама лежеше на кревата, мѣташе се насамъ-натамъ и

бърбърше непонятни нѣща. Говорѣха ѝ този-онзи, утѣшаваха я, но тя не познаваше никого, никому не отговаряше.

Ужасъ ме обхвана и трѣпки попѣлзѣха по тѣлото ми. Господи, какво ще правимъ безъ мама?

Докторътъ, който се бѣше наклонилъ надъ нея, се изправи. Всички впиха погледъ въ него: може би, има . . . Но той никому нищо не каза. Отиде къмъ прозореца. Татко, съвсемъ посярналъ и блѣденъ приближи до него.

— Е, Господинъ докторе!

Докторътъ му каза нѣщо на ухо. Татко си закри лицето съ рѣще и заплака като дете. Всички разбрахме и съ плачъ напустнахме стаята.

Азъ влѣзохъ въ съседната стая, въ която бѣше съвсемъ тъмно. Всичко загина, всичко се разруши въ моята детска душа. Сълзи ме обливаха и горещи мжчителни ридания душеха гърлото ми.

Мама ще умре! Това бѣше ясно за моята малка детска душа и съ усилие човъркахъ мозъка си какъ и кой може да я спаси.

О, радости! Велика радость за невръстнитѣ ми години. Единъ е въ цѣлия свѣтъ, който може да я спаси.

Облѣнъ въ сълзи и треперящъ отъ ридание, азъ паднахъ по лице предъ този Ед-нъ, шо откри детската ми душа и отъ все сърдце извикахъ: Господи, Ти си! Спаси мама!

И не бѣше това само думи, само звукове, а цѣлия ми миръ, съществуването ми, мжката ми, душата ми, надеждата ми се слизаха въ тия думи: „Господи, спаси мама.“

За мене нѣмаше стая, тъмна стая, стѣни, таванъ, подъ, азъ хвърчехъ нейде високо надъ земята и се издигахъ все по-високо въ небесата, съ надежда да бжде чула моята пламенна, сърдечна молба:

„Господи, Ти си! Спаси мама, моята бедна мила мама!“

И тиха благодать на примирение слезе отъ небето въ дълбочинитѣ на моето сърдце, риданието ми утихна, сълзитѣ ми престанаха. Легко, тихо и радостно стана на душата ми. Въ ласкавъ и тихъ кжтъ потънаха скръбта ми и измъчената ми душа. Намѣрихъ се всредъ нашата гора, накичена съ зеленина и различни цвѣтя. Надъ цвѣтятъ хвърчеха, като че ли танцуватъ, разноцвѣтни пеперудки, съ прозрачни крилца водни кончета, и мѣхнати пчелици. Азъ лежахъ на зелената трева и наблюдавахъ всичко това. Ето, наизскачаха малки деца въ скжпи накити и се прѣснаха изъ гората да бератъ цвѣтя. Едно ми поднесе цѣлъ букетъ съ хубави разноцвѣтни цвѣтенца, но азъ не можахъ да го взема. Кака Софка изведнажъ излѣзе изъ между децата и ме извика:

— Янко, мама те вика! Ела скоро!

Азъ трепнахъ и скочихъ. Нѣмаше ни гора, ни полянка, ни цвѣтя, ни деца — бѣхъ въ нашата детска стая. Отдавна

бѣше съмнало и слънцето грѣше, а до леглото ми така Софка стоеше и приветливо се подсмиваше.

— Где бѣше заспалъ, знаешъ ли? Не усети кога те пренесохме на леглото ти. Бива ли толкова да играешъ! Хайде, ела, мама те вика.

Мама? Тя е жива? Тя е при насъ? Господи!... Съ неописуема радостъ и разтупи́ло сърдце отворихъ вратата.

Мама хопъше изъ стаята! Тя бѣше оздравѣла, тя бѣше спасена!... Нашата мила и добра мама!...

Единъ е Той!

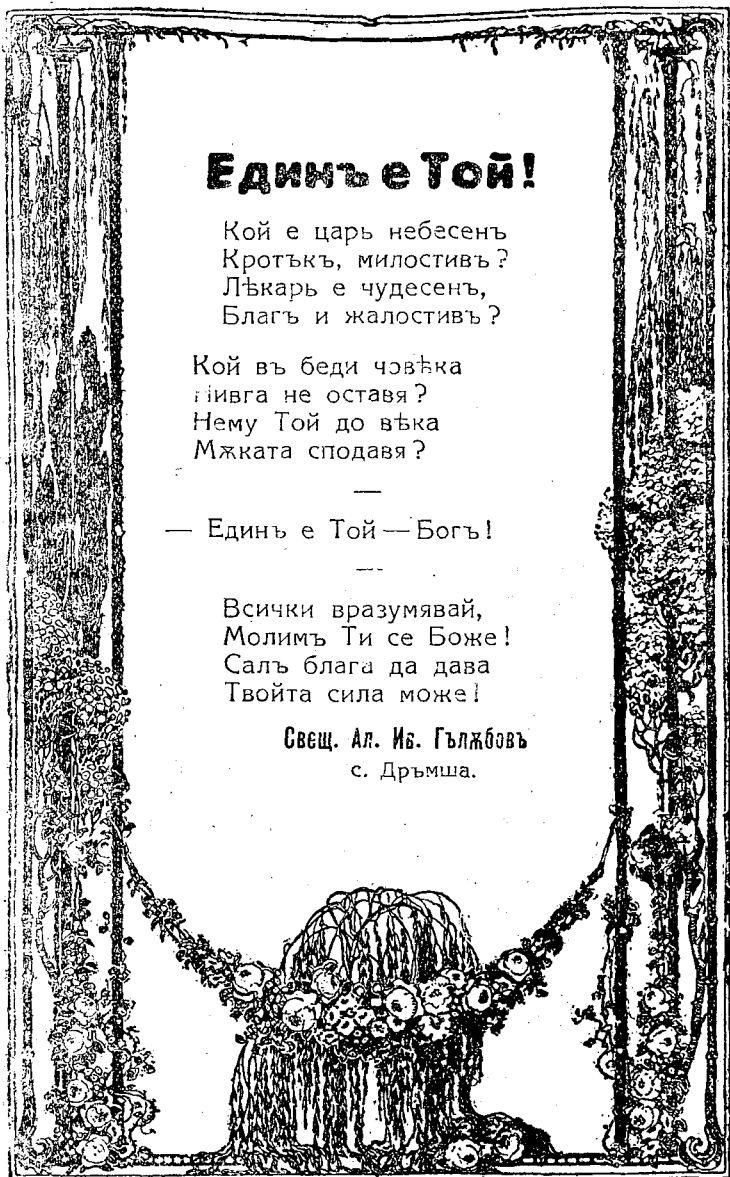
Кой е царъ небесенъ
Кроткъ, милостивъ?
Лѣкаръ е чудесенъ,
Благъ и жалостивъ?

Кой въ беди човѣка
Нивга не оставя?
Нему Той до вѣка
Мжката сподавя?

— Единъ е Той — Богъ!

Всички вразумявай,
Молимъ Ти се Боже!
Салъ блага да дава
Твоята сила може!

Свещ. Ал. Ив. Гължбовъ
с. Дръмша.

Що чухъ и научихъ отъ баба.

I.

Азъ бѣхъ ученичка въ основното училище. Живѣхме въ село. При насъ бѣше и баба ми. И помня, че тогава азъ бѣхъ щастлива да науча много добрини отъ нейнитѣ приказки. И до сега менѣ ми е драго, когато виждамъ деца, които се стараятъ да бждатъ добри, да почитатъ умнитѣ хора и да обичатъ учението и просвѣтата. Винаги баба ми разправяше, че трѣбза да бждемъ добри, учтиви и умни.

* * *

Единъ день, когато цвѣтѣха кокичетата, азъ и нѣколко мои другарки ходихме до съседната горичка за тия предвестници на пролѣтѣта. Тогава азъ видѣхъ и чухъ нѣщо незабравимо. Като влизохме въ село съ китки отъ кокичета въ ржце, ние срещнахме буля Мина. Тя се спрѣ, изгледа ни усмихнато и когато ѝ дадохме цѣла една китчица, тя тѣй се зарадва... а пѣкъ отъ очитѣ ѝ закапаха сълзи.

Като се върнахме при баба, ние се смѣхме на буля Мина. Нарекохме я смѣшна. Тогава баба каза:

— Деца, азъ мисля, че вие трѣбва да не се подигравате съ ония, които страдатъ и мълчатъ. Вие не знаете какво човѣкъ има въ сърдцето си, затова никога не се подигравайте, ако нѣкога ви се види смѣшно онова, което нѣкой върши. Азъ ще ви кажа една малка случка.

Веднажъ седѣше на прага на кѣщицата си една бабичка. Въ ржцетѣ си държеше умрѣлата си котка и горчиво плачеше. Хората, които я виждаха се чудѣха, а дѣцата високо ѝ се надсмиваха и я закачаха. „Изгубила си е ума тая стара, та се е разхленчила по една котка,“ — крѣсяха тѣ. Тя подигна разплаканитѣ си очи къмъ тѣхъ и имъ каза: — Не се смейте, че жалья по котката. Това котенце бѣше любимка на малката ми внучка. Внучка ми умрѣ, а преди смъртта си ми се молѣше: — „Бабо, пази моето котенце“. Сега котката сѣщо умрѣ и вече нѣма нищо, което да ми спомня за внучка ми. Азъ съмъ самичка на свѣта.

Баба позамлъкна, а после продължи: — А буля ви Мина, и тя, като оная бабичка — има си споменъ, споменъ скѣпъ и милъ. Тя изгуби детето си — момиченце, което сѣщо като

васъ е обичало да бере кокиченца. И днесъ ней ѝ се е сторило, че вижда своето дете и се възрадва, като сте ѝ подали китката. А въ сщщото врѣме тя си е спомнила, че нейната дъщеря е вече умрѣла — и докато се е радвала, тя сщщо е плакала. Вие не трѣбваше прибързано да я наричате „смѣшна“. Ако бѣхте се просълзили, когато видѣхте сълзитѣ ѝ, въ вашитѣ сърдца щѣше да цѣфне цвѣтето на безсмъртието: Единъ день и васъ хората да помнятъ зарадъ добригѣ ви дѣла.

Ние се засрамахме и се разкаяхме за стореното. И отъ тогава азъ знамъ, че трѣбва да бждемъ състрадателни и учтиви къмъ всички хора.

II.

А другъ пжтъ, когато снѣгътъ се бѣ вече стопилъ и хората тръгнаха да оратъ нивитѣ, за да съятъ лѣтнитѣ жита и царевицата, азъ седнахъ до баба на кжщния прагъ, и я запитахъ:

— Бабо, може ли човѣкъ да знае всичко, което става по свѣта? Да познава цѣлата земя и всичкитѣ хора; да умѣе да върши всичко, което му дотрѣбва?

— Да, да, — отговори баба. — Човѣкъ може да знае много нѣщо, макаръ и не всичко. И трѣбва да се стараемъ да знаемъ онова, което ни е потрѣбно. Учениятъ човѣкъ се казва просвѣтенъ. И знаешъ ли защо се казва така? — Защото предъ очитѣ на учениятъ е свѣтло. Той по-ясно и по-добре вижда всичко. Той знае какъ да построи мостъ надъ рѣка, така че да не го събори водата. Той знае нощя съ какво да си свѣти, за да не му е тъмно. Запомни мое дете, че ти трѣбва да знаешъ всичко особено онова, което ти е потрѣбно. Напримѣръ да шиешъ, да четешъ, да се лѣкувашъ, да съветвашъ другаркитѣ си при беда и да знаешъ да отговаряшъ на всѣки детски въпросъ. Бждешъ ли така просвѣтена, ти ще губишъ малко време, а ще печелишъ много работа; ще разходвашъ малко сили и ще почивашъ повече, за да ти се върнатъ силитѣ. Азъ ще ти разкажа една случка.

Въ нѣкое си царство живѣлъ единъ добъръ момѣкъ. Той искалъ да странствува по чужди страни, за да се научи какъ живѣятъ хората другаде, а и тѣхъ да учи на нѣкои нѣща. И тръгналъ да пжтува Филипъ. Дошелъ въ една непозната страна. Гледа, хората тамъ били боси и полуголи. Тъкмо тогава тѣ събирали узрѣлото жито. И то какъ? — Скубѣли го стрѣкъ по стрѣкъ. При това самото жито било рѣдко и слабо; земята била не орана и неkopана, а корава като набивана. Съжалилъ тия хора Филипъ, върналъ се въ своята страна, взелъ сѣрпъ, коса и рало — и пакъ отишелъ при тѣхъ. И пакъ гледа: тѣ скубятъ сламка по сламка. Вечерта си отишли хората отъ работа, а Филипъ — на работа: пожъналъ единъ голѣмъ снопъ жито, свързалъ го, втикнулъ сѣрпа на него и си отишълъ. Дошли на другия день хората да скубятъ жито и що да видятъ — чу-

дно чудо. Всички викнали въ единъ гласъ: — Вижте какъвъ червей се явилъ и колко хлѣбъ е похабилъ! — Вързали сърпа съ едно вжже и го повлекли къмъ рѣката да го удавятъ. Още повече дожалѣло Филипу за проститѣ хора. Останалъ, той съ тѣхъ да живѣе и на умъ и разумъ да ги учи. Научилъ ги да жънатъ, да косятъ, да оратъ и да сѣятъ. И полекъ имъ станалъ живота. — Знанието помага и облекчава човѣка. Учи се, мое дете!

Лея Зора.

Ехъ! Де да сме всички такива баби!

(Истинска случка).

нтонъ Пинтата и Колю Левтеровъ бѣха добри приятели. Единъ день привечеръ се срещнаха и отбиха въ кафенето „Свободна България“ да се почерпятъ и си поприказватъ.

Отъ дума на дума, бай Колю попита приятеля си за синъ му Георги, който тая година свършваше по-

следния класъ отъ гимназията.

— Е, какъ си съ твоя Гошко? Той май тая година свършва.

— Остави се, изпѣшка Антонъ и се навѣси. По всичко изглеждаше, че приятеля му го настѣпи на най-болното мѣсто.

И наистина, този въпросъ бѣше най-болния за Антона. Алченъ за земно богатство, бѣше станалъ такъвъ скѣперникъ, че нито единъ беденъ, нито едно благотворително дружество, бѣха виждали нѣкога стотинка отъ него.

— Остави този пинтия, казваха и го отминаваха. Отъ уста въ уста изъ цѣлия градъ се разнесе това му име. Тѣй си и остана — Антонъ Пинтията.

Синъ му Георги бѣше другъ. По нищо не приличаше на баща си, залѣка отъ устата си, гдето се рекло, даваше за другитѣ. Това безпокоеше много Антона, зарадъ което се навѣси и изпѣшка, когато приятельтъ му го попита за него.

— Остави го, Колю! Изгубихъ надежда въ него — едва, като че ли го давѣше нѣщо, можа да каже.

Бай Колю остана изненаданъ и пожела да научи въ що се състои мжката на приятеля му, та пакъ попита:

— Защо? Азъ го знамъ добро, трудолюбиво и сми-
рено момче. Какво има, кажи за Бога!

— И баба кажи, не ще сгрѣшишъ! Цѣла баба! Не ще
стане отъ него човѣкъ.

— Нищо не разбирамъ, Антоне! Обясни ми, па ще му
подиримъ лѣкъ. Младъ е още, не е изгубено време, може
да се поправи.

— Ще ти обясня, но да се поправи — не вѣрвамъ. Не
е младъ — 20 годишенъ е вече. Тъкмо въ най-буйната въз-
растъ, а що виждамъ? Ще се върне отъ училище, ялъ не
ялъ, хайде въ стаята. Затвори се и по часове надъ книгитѣ.
Чете и плаче. Плаче ти казвамъ, като баба. Онзи день го
заварихъ като хленчи надъ единъ вестникъ. Отидохъ при
него, разбутахъ го и му казвамъ: Какво правишъ, засрами
се поне отъ слугитѣ. Дете ли си? А той презъ сълзи ми
отвърща: „Мили тате, жално е, много е жално. Прочети!
Цѣло семейство въ онзи деншнитѣ голѣми студове замръз-
нало: боленъ баща, майка и три деца“. Е! казвамъ му: Ти
ли се намѣри да ги оплаквашъ? Да сж му мислили на време.
„Бѣли пари за черни дни“. Да сж се трудили, да сж пе-
стили . . . Не ме остави да се доизкажа, а ме прекжсна: „На-
ши братя сж, татко! Единъ е нашия баща — Богъ. Той да
сжди и тѣхъ и насъ“. Каза и излѣзе.

Е, какво ще кажешъ, Колю! Полезенъ ли ще ми бжде?
Или всичко що имамъ ще пропиляе между дриплиовци и без-
дѣлници. — Друго!

— Бѣхъ уловилъ одного отъ слугитѣ си въ кражба. Съоб-
щихъ въ участъка и го арестуваха. Идва той и ми казва:
„Мили татко, прости го, не си за 5—6 метра хасе. Жена има,
деца има. Голи сж, гладни сж. За тѣхъ, мили татко, за тѣхъ
го прости и кажи да го пуснатъ. Кой ще ги гледа? Па и
ние, татко, грѣшимъ и се молимъ Господу: „Прости ни, както
и ние прощаваме“ . . . Ей, Богу, тъй кипнахъ, че ако не бѣше
уфейкалъ, бихъ го добре набилъ . . .

Антонъ се не доизказа. Прекжсна го силния звукъ на
пожарната тржба. Всички отъ кафенето излѣзоха на улицата
да видятъ на коя страна има пожаръ. Мнозина, даже, безъ
да се разплатятъ, хукнаха следъ пожарната команда. На-
близу горѣше нѣщо, но не можеше да се опредѣли що, за-
щото всичко бѣше покрито съ гжсти облаци димъ, изъ които
проблѣсваха голѣми пламъци.

И двамата приятели се разплатиха на бързо и тръгнаха
къмъ мѣстото на пожара. Като стигнаха, можаха да видятъ,
че гори кжщата, подъ която имаше вехтарски магазинъ. Не
далечъ отъ нея бѣше и дюгенътъ на Антона, но тъй като
вѣтрътъ духаше не къмъ него, а на обратната страна, той
остана спокойно да гледа, що ще стане.

Скоро цѣлата кжща изгорѣ и покривътъ ѝ се срути
между четиритѣ стени. Усилията на пожарната команда вече
бѣха да се запазятъ съседнитѣ здания, върху които пращаха

силни водни струи. Но огънятъ, раздухванъ отъ вѣтъра, излѣзе по-силенъ отъ водата и обхвана нѣкои, изъ които едва бѣха сварили да изнесатъ по нѣщо.

Тъкмо що пламъцитѣ бѣха обхванали частъ отъ съседната кѣща, раздаде се силенъ и отчаенъ викъ изъ нея.

„За Бога, помогнете ми!“ Всички смаяно загледаха на татъ, отъ кѣдѣто идваше гласа, а хазайката на кѣщата въ отчаяние разправяше, че слугинята ѝ била счупила две чинии, заради което ѝ била затворила въ една стая и въ записията си забравила да ѝ отвори.

Всички разбраха кой вика и защо, но никой не се решаваще да ѝ помогне. Страшни огнени езици вече обхващаха цѣлата кѣща. Опитътъ на двама пожарникари да се промъкнатъ вътре, остана напразенъ. — Явна бѣше смъртта на нещастното слугинче. Мнозина се просълзиха.

Като сѣнка се мерна нѣщо всредъ пламъцитѣ що обхващаха входа на горящата кѣща.

Младежъ нѣкакъвъ си, съ метната дреха на главата си, бързо се изгуби въ пламтящата кѣща.

Всички, като че ли окаменѣха на мѣстата си и съ трепетъ чакаха резултата на тая смѣла решителностъ — „Помагай на ближнитѣ си и Богъ да ти помага“. Само пожарникаритѣ не се забравиха. Съ голѣмо старание отправиха воднитѣ струи по входа, въ помощъ, до колкото бѣше възможно, на младежа.

Общъ радостенъ викъ се нададе отъ всички. Младежътъ носеше слугинчето на рѣще безъ да обръща внимание, че дрехитѣ и на двамата горѣха. Още мигъ и тѣ сж въ безопасностъ, но обгорѣло дърво отъ балкона надъ входа, се сгромоляса върху главата на младежа и той падна съ скжпия си товаръ. Притичаха пожарникари и бързо ги пренесоха на безопасно мѣсто. Тукъ около тѣхъ се струпаха мнозина, въ числото на които бѣха бай Колю и Антонъ Пинтата.

„Гошко, моя Гошко!“ въ отчаяние извика Антонъ и съ дветѣ си рѣще се уви около шията на своя приятель, за да не падне.

Гошко не чу отчаяния гласъ на баща си. Той бѣше въ безсъзнание, съ обгорѣли вежди, коса и дрехи. Алена кръвъ струеше по лицето му.

Слугинчето скоро се съвзе и стана, но Гошко не.

Нѣколцина бързо грабнаха една здрава черга отъ изнесенитѣ на улицата, сложиха го на нея и занесоха въ болницата, която не бѣше далечъ отъ пожара.

Всички, като че ли забравиха пожара. Името на Гошка и неговата самоотверженостъ се носеше отъ уста въ уста. Той и неговата участъ ги интересуваше.

А бай Колю, трогнатъ отъ това що видѣ, не можа да се въздържи, а забележи на приятеля си:

— Баба, а? На ти тебе баба!

Ехъ! Де да сме всички такива баби! **Вуйчо Ваньо,**

Плачъ Иеремиевъ.

II.

О, да би била главата ми вода,
А очитѣ ми източникѣ отъ сълзи,
Бихъ плакалъ непрестанно — деня
и ноця
Дано Богъ се смили надъ сирацитѣ
Що въ нищета трѣпнатъ, охкатъ
и мълчатъ.

О, да би била главата ми вода,
А очитѣ ми източникѣ отъ сълзи,
Бихъ плакалъ непрестанно — деня
и ноця
Дано Богъ се смили надъ вдовицитѣ
Що изнемогватъ отъ корави сърдца.

„Иеремия“
Глава 9 по ст. 1.

Голѣмо сърдце.

(Приказка).

Въ една далечна страна живѣлъ царь. Този царь ималъ красива дъщеря — царкиня Нина. Очитѣ на Нина били като звѣзди, устнитѣ като вишни, а коситѣ като коприна. Всички обичали царкиня Нина за нейната красота, но повече отъ всички я обичалъ царьтъ — баща и нищо не жалѣлъ за нея. Царкинята имала свой дворецъ, свои слуги и много скъпи играчки.

И ето една година, когато дошелъ именията день на Нина, царьтъ никакъ не можелъ да измисли какво да ѝ подари. Всичко имала малката царкиня. Дълго мислилъ царьтъ и решилъ да накичи Нина като цвѣте. Той заповѣдалъ да ѝ приготвятъ червена шапчица, червена рокля, червени чорапи и пантофки — всичко отъ чиста коприна. Когато Нина се облѣкла, всички ѝ казали:

— Царкинята сега е още по-красива, отколкото бѣше преди, Тя е „Червено цвѣтче“.

— Нѣма нищо по-добро отъ тебе, — казвала на царкинята старата дойка.

— Ти си нашето ясно слънчице, — казвали ѝ слугитѣ.

И когато царкинята пжтувала по улицата, войниците ѝ отдавали честъ и всѣки, който я срещалъ по пжтя се кланялъ до земята. Даже птицитѣ обичали „Червеното цвѣтче“ и всѣко утро прилетявали къмъ нейния прозорецъ да пѣятъ весели пѣсни; даже цвѣтята се радвали, когато тя минавала презъ градината си и ѝ кимвали съ миризливитѣ си главички.

Царкинята била щастлива и цѣлъ день тичала, скачала като козичка и ласкаво се усмихвала. Но ето веднажъ тя дошла изъ градината си замислена.

— Какво ти е, наша радостъ? попитала я дойката.

И царкинята казала:

— Дойке, има ли въ нашия градъ малъкъ човѣкъ съ голѣма гърбица, въ парцаливи дрехи?

— Има, — отговорила дойката. — Защо ти е това?

— Той ме обиди, — казала царкинята. — Той ме срѣщна въ градината и не се поклони. Азъ го попитахъ защо не ми се кланя. Гърбавиятъ човѣкъ отговори: „Ти не си заслужила това“. Дойке, нѣма азъ не съмъ заслужила поклонъ?

— Не, царкиньо „Червено цвѣтче“, ти заслужавашъ поклонъ. Хората се кланятъ на красотата, а ти си по-красива отъ всички на свѣта.

— Тогава защо гърбавият човѣкъ не искаше да ми се поклони? . . Лошъ е той. , .

— Не говори така, ѝ казала дойката: — той има добро сърдце и не ти се е поклонилъ, защото не те е видѣлъ въ копринената червена рокля. Облечи я и ти ще станешъ такава хубавичка, че и той ще ти се поклони чакъ до земята.

Царкиня „Червено цвѣтче“ облѣкла червената рокля, разпуснала коси и си надѣнала златна огърлица. Тя пристѣпила къмъ огледалото и радостно се усмихнала сама на себе си. Царкинята трѣгнала съ дойката изъ града. Тя искала непременно да срещне малкия човѣкъ съ гърбицата и мислѣла, че сега той навѣрно ще ѝ се поклони.

— Ахъ, какво прелестно момиченце, — говорѣли всички проходящи.

Тѣ приближили до една черква, спрѣли се тамъ и почнали да гледатъ какъ изъ нея излиза народътъ. Народъ имало много и всички шепнѣли:

— Гледайте, гледайте: вѣнъ стои царкиня „Червено цвѣтче“.

Знатни мъже и жени въ разкошни дрехи се покланяли, минавайки покрай нея.

Царкинята стояла печална и търсѣла съ очи гърбавия човѣкъ. Изведнажъ тя го видѣла между просецитѣ, до черковнитѣ врата. Той нѣщо имъ говорѣлъ и въ своето парцаливо облѣкло сѣщо изглеждалъ за просякъ.

— Дойке, дойке! Той е тукъ! — извикала царкинята и пристѣпила къмъ него.

Гърбавиятъ човѣкъ я погледналъ и мълчаливо се извърналъ.

— Защо не ми се кланяшъ? — съ сълзи запитала царкинята.

— Не си заслужила това, — отговорилъ гърбавиятъ човѣкъ.

— Да си идемъ у дома, дойке! Това е лошъ грѣблъ! — заридала царкинята.

— Не го хули, — казали просяцитѣ, които чули какво казала царкинята: — той е добъръ човѣкъ; той има голѣмо сърдце.

* * *

Царкинята се върнала въ къщи и дълго плакала и мислила по това — що е „голѣмо сърдце“. Нима не е все едно голѣмо или малко сърдце? Защо хвалятъ гърбавия човѣкъ?

Царьтъ видѣлъ, че дъщеря му плаче и се разтревожилъ.

— Кажи ми, какво ти се е случило, мое „Червено цвѣтче? Защо ридашъ?

Царкинята всичко разказала на баща си.

— Хората се кланятъ на красотата и на богатството — казалъ царьтъ. — Заповѣдай да устроятъ въ твоя дворецъ

празникъ; не жали за него паритѣ и покани на гуляй цѣлия градъ. Гърбавиятъ човѣкъ ще види твоето богатство и ще ти се поклони.

И въ двореца настанала голѣма шетня. Седемъ дни и седемъ нощи слугитѣ украсявали двореца. Седемъ дни и седемъ нощи готвачитѣ не преставали да готвятъ разкошни ястия.

На осмия день дворецътъ блѣстялъ и грѣялъ като слънце. Навсѣкѣде огледални стени, скъпи полюлеи, брилянти; на всѣкѣде красиви цвѣтя съ приятна миризма. Въ голѣмитѣ салони дълги мряморни маси съ сребърни чении и шипета. Въ чениитѣ всѣкакви ястия, въ шипетата всѣкакви вина. И щомъ се пукнала зората народътъ почналъ да се събира въ двореца. Прииждали и стари, и млади, и деца; прииждали и бедни, и богати, и глупави, и умни. Когато гоститѣ станали толкова, че въ стаитѣ нѣмало вече мѣсто, и тѣ излѣзли и въ градината, — засвирила музика. Въ самото туй време се отворила вратата на спалнята на царкинята и тя излѣзла, цѣла въ цвѣтя, въ тантели и въ брилянти. Всички млъкнали и ѝ сторили пжтъ. Когато тя се поклонила на всички, почнали да ѝ викатъ „ура“ и се струпали около нея, защото всѣкому се искало да цѣлуне не само ръката ѝ, а даже танелитѣ на роклята ѝ.

— Стига, стига! — говорѣла царкиня „Червено цвѣтче“.

Тя гледала настрани, дали не е нѣгде гърбавиятъ човѣкъ. Но него го нѣмало. Тогава на царкинята ѝ станало тжжно. Тя излѣзла въ градината и отишла въ най-глухото мѣсто, гдѣто растѣли високи бурени и шипки.

Не ѝ се искало да слуша шумъ, не ѝ се искало да вижда свѣтлината. Тя искала да бже сама.

— Защо той не дойде? — Съ сълзи казало момичето и паднало за тревата.

— Защо съмъ ти? — изведнажъ попиталъ нѣкой си.

Царкинята се огледала и видѣла малкия човѣкъ съ голѣмата гърбица.

— Азъ знамъ, че ти плачешъ за мене. Защо съмъ ти потрѣбенъ? — повторилъ той.

— Ти видѣ ли мрамора, златото и цвѣтята въ моя дворецъ? . . Видѣ ли колко гости има тамъ и колко блѣсъкъ, брилянти и бисери? Чувашъ ли най-последъ, тая чудна музика? — казала царкинята и гордо погледнала гърбавия човѣкъ.

Тя очаквала, че сега той ще ѝ се поклони до самата земя, пѣкъ гърбавиятъ човѣкъ я погледналъ само и изчезналъ.

— Где си? Покажи се! — викнала царкинята и се спуснала напредъ,

Тя се сблѣскала съ старата дойка и се отпуснала на гърдитѣ ѝ. Дойката казала на царкинята:

— Ако ти непременно желаетъ, щото всички до единъ да ти се кланятъ, стани по-умна отъ всички на свѣта. Хората се кланятъ на богатството, на красотата и на ума.

На другия ден царкинята каза на своя баща:

— Азъ искамъ да стана по-умна отъ всички въ свѣта.

— За това нѣщо трѣбва много да се учи, — ѝ отговорицъ царьтъ.

— Азъ ще се уча, — каза царкинята.

И трѣгналь по цѣлото царство слухъ, че всички мждреци трѣбва да се събератъ въ двореца. Намѣрили се малко мждреци и всички тѣ били много важни и сурови хора.

— Учете ме на всичко, което вие сами знаете, — каза имъ царкинята.

Тѣ седнали около нея и отначало мълчели. Следъ това почнали да спорятъ кой първи да почне да учи. Най-после, единъ мждрецъ казалъ:

— За да бждешъ умна, трѣбва да знаешъ на какво живѣешъ, какво има надъ тебе и какво около тебе. Ти живѣешъ на земята: надъ тебе сж небето, слънцето и звездитѣ; около тебе сж растенията, животнитѣ и хората. Значи, всичко това ти трѣбва да знаешъ, като петътъ си прѣста.

Другъ мждрецъ прибавиль:

— И още трѣбва да знаешъ това, което е вътре въ насъ: — своята душа.

А третия мждрецъ завършилъ:

— Най-добре отъ всичко трѣбва да познавашъ и вѣрвашъ въ Тогова, който е създалъ и небето и земята, и животнитѣ, и нашата душа.

Следъ това мждрецитѣ донесли на царкинята много книги и казали: „чети ги“. Царкинята почнала да чете дни и нощи. Когато прочела всичко тя запѣла весела пѣсень, която се понесла по цѣлия дворецъ и зарадвала всички.

— Дойке, дойке, азъ сега зная всичко! — говорѣла царкинята, скачайки отъ радость.

И пратила царкинята единъ слуга да извѣсти на цѣлия народъ, — утре сутриньта да се събератъ всички на градския площадъ и да послушатъ какъ тя ще се разговаря съ умнитѣ хора.

На утрото цѣлиятъ площадъ брѣмчалъ като пчелиненъ кошерь. Всички очаквали да чуютъ какво ще говори царкинята „Червено цвѣтче“. И дошли мждреци съ сиви бради до поясъ и седнали въ голѣми столове. Дошла и малката царкиня въ червена рокличка, въ червени чорапки и въ червени пантофки.

Площадътъ затихналъ. Царкинята говорила умно; всички слушали и се чудѣли. Когато тя свършила, на площада се дигналъ шумъ: „Нѣма у насъ мждреци! Само царкиня „Червено цвѣтче“ знае всичко! Само тя е научила всичко!“ — викалъ народътъ, хвърлялъ на царкинята цвѣта, носѣлъ я на ржце и ѝ се кланялъ. Царкинята се радвала и се върнала въ двореца весела. Но изведнажъ тя си спомнила, че на площада не билъ малкиятъ гърбавъ човѣкъ.

Нейната радост пропаднала и тя излѣзла на вратата, за да не забелѣжи нѣкой нейната печаль и горко заридала.

— Защо плачешъ? — изведнажъ я попиталъ нѣкой си.

Това било малкиятъ човѣкъ съ голѣмата гърбица. Той като че израстналъ изподъ земята и стоялъ предъ царкинята. Ней станало жално за него и тя искала да попита, защо е такъвъ нещастенъ, но после си спомнила, че той не иска да ѝ се кланя и се разсърдила.

— Защо не бѣше на площада? — казала царкинята.

— Азъ бѣхъ, — отговори малкиятъ човѣкъ.

— Тогава защо не дойде при мене, когато всички ме хвалѣха и ме отрупваха съ цвѣтя?

— Не си заслужила това, — проговорилъ гърбавиятъ човѣкъ, извърналъ се бързо и си отишелъ.

Царкинята отишла въ стаята си, хвърлила се на кревата и почнала да плаче и да ридае неутешно. На плача ѝ се затекли всички слуги, дошла дойката, дошелъ и самиятъ царь. Всички обиколили кревата ѝ, цѣлували я, утешавали я и я ласкали. Но нищо не помагало. Царкиня „Червено цвѣтче“ искала да умре.

* * *

Въ това време голѣмо нещастие сполетѣло хората, — настаналъ гладъ. Презъ лѣтото полетата стоели пусти и изгорени отъ слънцето. Богъ не далъ хлѣбъ. Презъ зимата всички се готвѣли да умиратъ.

Затрупани съ снѣгъ, захвърлени въ полята, села стоели тихи и тѣжни, като че ни една жива душа нѣма въ тѣхъ. А пъкъ въ тѣхъ живѣели хора, дояждащи последно кжсче хлѣбъ. Защо Богъ наказалъ хората? Защо той имъ пратилъ това страшно наказание?

Въ своя разкошенъ дворецъ царкинята слушала плача на хората. Но тя била занята съ своята мжка и не обръщала внимание на хорскитѣ сълзи. Най-после човѣшкиятъ плачъ ѝ дотегналъ. Тя повикала дойката и я попитала:

— Кой така день и нощъ плаче подъ моя прозорецъ?

— Бурята стене, — отговорила бабичката.

— Ти ме мамишъ: буря не може да стене непрестанно.

— Права си царкиньо! Това сж малки деца, които просятъ хлѣбъ.

Царкинята се зачудила, защо не имъ дадатъ хлѣбъ и заповѣдала да нахранятъ всички, които стояли подъ прозореца. Но на другото утро отново се чулъ жаленъ гласъ. Царкинята пакъ повикала дойката.

— Ние вчера нахранихме децата, а днесъ чувамъ сжщия плачъ. Що значи това?

— Градъ чука по прозореца, — отговорила бабичката,

— Лъжешъ! Градъ не може да говори съ човѣшки гласъ!

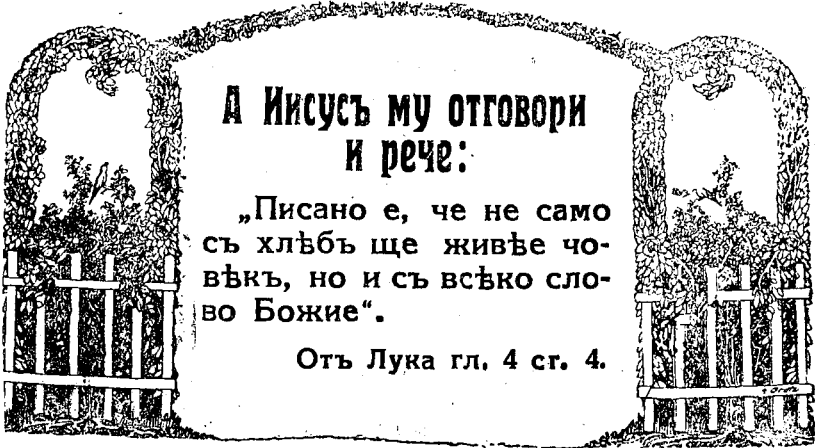
— Царкиньо! Дошли сж други, сжщо гладни деца, а съ тѣхъ и тѣхнитѣ майки, бащи и дѣди.

— Дайте имъ да ядатъ! Още тоя часъ имъ дайте да ядатъ, — завикало момичето и самичка изскочила на улицата.

Тя не стояла дълго на улицата и се върнала въ стаята си блѣдна като хартия. Тя видѣла толкова гладни, че сърдцето ѝ замрѣло. И всѣко утро оттогава старата дойка хранила всички, които идвали за хлѣбъ при царския домъ. Когато хлѣба се свършилъ и нѣмало пари, за да се купи, царкинята продала всичкитѣ си накити и съ тия пари купувала хлѣбъ. Тя дала всичко каквото имала и станала проста, бедна мома, която нѣмала нито копринени пантофи, нито копринено облекло, нито богатъ дворецъ. И всички, които ѝ се кланяли за красота, богатство и умъ, сега забравили за нея. Но когато веднажъ стояла на вратата на своя домъ и давала хлѣбъ на гладнитѣ, нѣкой си тихо се докосналъ до краката ѝ. И тя видѣла малкия човѣкъ съ голѣмата гърбича, който стоялъ предъ нея на колѣне и ѝ казвалъ:

— Кланямъ ти се, за твоего „голѣмо сърдце“.

Преведе: Зора.

А Иисусъ му отговори и рече:

**„Писано е, че не само
съ хлѣбъ ще живѣе чо-
вѣкъ, но и съ всѣко сло-
во Божие“.**

Отъ Лука гл. 4 ст. 4.

Семето що пръска „Витлеемъ“ отъ четири години насамъ намери добра почва и почна да дава плодове. Редакцията.

Писмо.

Многоуважаеми г-нъ Редакторе,

Получихъ I-та книжка отъ четвъртата година на списанието „Витлеемъ“, което три години вече чета съ наслада.

За полагания отъ Васъ трудъ, да доставяте храна за крѣхката ни детска душа, нека Богъ благоволи да излѣе милостъта си Вамъ, а отъ насъ, малките Ви читатели, приемете нашитъ сърдечни благодарности и приветствия за успешнитъ Ви усилия.

Позволете ми, Г-нъ Редакторе, къмъ настоящето си да Ви предложа разрешенитъ отъ менъ въ тая книжка срѣжности.

22. I. 1926 г. — Казанлъкъ.

Съ отлично почитание:

Веселинка п. Михайлова.

О, Творче!

Кой е на когото всѣки день и часъ
Трѣбва да отдавамъ благодарностъ азъ?
И кому отправямъ топла си молитва
За подкрепа, сила въ жизненната битва?

Ти си туй, о, Творче! — Създателю благъ!
Който въ шесть дни всичко сътвори въ рай драгъ
И човѣка смъртни ти постави тамъ
„Средъ животни, птици царъ да бѣде самъ.“

Но съблазнь низка дяволтъ изви
Надъ Адама и Ева — гѣхний умъ срази,
И отъ рай небесенъ той катъ ги изведе,
Въ пѣтъ неравенъ, грѣшенъ съ вопли ги поведе.

И за туй, — С. Творче! — забавя твояв рѣхъ
Моля отъ тебѣ милость за мене и за тѣхъ.
Дявола противникъ, за да победимъ,
Дай ни сила, Творче! — ний да го сразимъ!

Крумъ Петковъ

ученикъ въ I-бъ кл. С. Д. Семинария.

Майчинъ съветъ.

Слушай миличъкъ Иванчо,
Слушай, що ще кажа:
Прекръстете се съ Ганча,
Тѣй недейте ляга.

Не се кръстятъ салъ децата,
Що забравятъ Бога,
И въ умора отъ играта --
Казватъ: „И тѣй мога!“

Не, недейте и вий катъ тѣхъ, —
Ето вий се смѣйте! —
Ахъ деца, туй смъртенъ е грѣхъ —
Сълзи вий ще лѣйте!

Хайде, умнички бждете;
Радвайте и мене!
Прекръстете се, станете!
За спане е време!

Ето тѣй, сега ще спите
Кротки и омита;
Ще сънувате си днитѣ
Весели честити.

Димитъръ Чалъковъ

(Семинаристъ)

Ще бждатъ помѣстени творбитѣ

и на следнитѣ ни абонатчета, но по-късно,
но, защото въ тая книжка не остана мѣсто.

1. А. Я. Маслинковъ — „Живко“.

2. Ал. К. Бурмовъ — „Иоанъ Предтеча“ и „Божията милость“.

3. Каменъ Марковъ — „Молитва“.

4. Ст. Поповъ — „Пѣсенчица за деца“.

5. К. М. Чонкиевъ — „Стариятъ дѣдо“.

Забележки: 1. Въ „Витлеемъ“ ще бждатъ помѣстени творбитѣ на тия наши абонатчета, които сж **измислили сами**, а не да сж ги преписали отъ други книги и списания.

2. Изпратенитѣ ни „**Разни срѣжности**“ не влизатъ въ тоя отдѣлъ.

Пъещи камбани.

Изработени сж въ Лондонъ 15 камбани отъ различна го-лѣмина. Тия камбани ще бж-датъ поставени въ камбанарията на гр. Ошака въ Канада. Свързани камбанитѣ съ особенъ ме-ханизъмъ, ще се управляватъ отъ единъ човѣкъ, който ще ги привежда въ дрънкане, като натиска особени копчета, като на пишуша машина.

Съ тия камбани могатъ да се изпѣятъ 5 химна и около 130 други пѣсни.

Безалкохолни вина.

Като почнахме всички да съз-наваме, че виното и другитѣ спиртни питиета сж вредни за здравето на човѣка, мнозина почнаха да мислятъ, какъ да премахнатъ превръщането на гроздовия сокъ въ вино, за да си остане за винаги сладъкъ — шира.

Швейцарецътъ Даеръ спо-лучилъ да изобрети една ма-шина, съ която унищожавалъ ония гжбички, които вкисватъ ширата и я правятъ на вино.

Сега съ тая машина се при-готовляватъ безалкохолни вина и въ нашата страна. Отъ тѣхъ човѣкъ не се опива и не по-

врежда здравето си, тъй както не го поврежда отъ чистата шира.

55 милиона за бедни деца.

Единъ 85 годишенъ амери-канецъ — Джонъ Андрюсъ, кой-то ималъ повече отъ 100 ми-лиона долара, отредилъ въ своето завещание 55 милиона долара за беднитѣ деца въ Ню-Йоркъ. Съ тия пари ще се построи грамаденъ институтъ, въ който ще бждатъ настанени крайно беднитѣ деца отъ града.

Г-нъ Джонъ Андрюсъ дава единъ хубавъ примеръ за чо-вѣколюбие на мнозина богати по другитѣ страни.

Кай-горѣщото мѣсто.

Най-горѣщото мѣсто въ свѣ-та е долината югозападно отъ Калифорния въ Америка. дълга 170 км. и широка 13 км. Въ тая долина, наречена „Дичъ Вале“ най-студеното време е 18 градуса надъ нулата, т. е. колкото е студено въ стаята ни кога гори добре печката. Лѣтно време горещината до-стига до 56 градуса, която чо-вѣкъ не може да търпи.

Говорящи кукли.

Единъ майсторъ въ Нью-Йоркъ — Америкъ, направилъ една кукла, която можела да пѣе, да говори и да декламира стихотворения.

Ако такива кукли бждатъ изработени много, ще бждатъ разпространени по цѣлия свѣтъ. Ще пристигне нѣкоя и въ нашата страна. Нека му мислятъ тогава ония деца, които не сж се научили да пѣятъ, да декламиратъ и говорятъ хубаво — добре ще ги засрами куклата.

125 годишенъ човѣкъ.

Англичанина Уилямъ Смитъ е на 125 години, здравъ и подвиженъ като рибка, веселъ като дете.

Попитанъ какъ е доживѣлъ до такава възраст казалъ:

„Сѣки може да доживѣе до такава възраст, ако съблюдава следнитѣ правила:

1) Да яде много добра и здрава храна.

2) Да спи съвсемъ голъ.

3) Да не става сутринъ щомъ се пробуди.

4) Да се не трови съ никакви ядове и тревоги.

5) Да се не жени младъ“.

За лошитѣ книги.

И у насъ, както въ другитѣ страни, вече се поведе борба срещу лошитѣ книги.

Лоши книги сж тия, които учатъ четеца на злосторство, развратъ и др. животински наклонности.

Ще се запрети на книжаритѣ да ги излагатъ по прозорцитѣ на книжарницитѣ си, па даже и да ги продаватъ.

Но най доброто средство, за да се запази младежта отъ лошитѣ книги е: преди да взематъ нѣкои книги за четене, да попитатъ за нейното съдържание своя енорийски свещеникъ или учителъ, ако родителитѣ имъ сж малограмотни.

Изданията въ Варна в-къ „Родителско-учителски грижи“ прави много добре, гдето въ колонитѣ си дава списъкъ на лошитѣ книги.

Въ идущата книжка и ние ще напечатимъ тоя списъкъ за абонатчетата ни.

За сега не ни позволява многото материалъ, който имамхе приготвенъ.

Добъръ съветъ.

За три предмета не бързай да говоришъ:

1) За Бога, до като не утвърдишъ вѣрата си въ Него.

2) За чуждия грѣхъ, до като си не спомнишъ за своя и

3) За утрешния день, до като не се съмне.

„Съветникъ“.

Христофоръ Колумбъ.

Повдигнатъ билъ въпросъ за причисляването на Христофоръ Колумбъ — откривателя на Америка, въ числото на светцитѣ.

Ватикантъ въ Италия се противопоставилъ.

Населението на земята презъ 1925 г.

1. Европа . . .	467,227,000
2. Азия . . .	1,060,238,000
3. Африка . . .	137,361,000
4. Америка . . .	227,133,000

Всичко . 1,891,959,000

Съобщение на международното статистическо бюро.

РАЗНИ СРЪЧНОСТИ.

Сходни думи.

1. Съ **В** съмъ земледѣлска потрѣба, съ **Р** — име на планина, съ **С** — даръ на здравитѣ. Познайте ме.

Н. Шойлековъ — Варна.

2. Съ **М** живѣя въ водата, а съ **В** — между хората.

Юр. Ивановъ — Чирпанъ.

3. 1, 2, 3, 4, 5 — тропическо растение.

1, 2, 3, 4, — игра.

1, 2, 3, — библейско име.

Ц. П. Матеева — Сливенъ.

Задача.

4. Селянинъ си купилъ за 1260 лв. магаре, волъ и конь. Волътъ билъ двойно по-скъпъ отъ магарето, а конътъ — отъ вола. По колко е заплатилъ за всѣко животно?

Д. Лазова — Радомиръ.

Гатанки.

5. Дълъгъ Димчо безъ кости, ходи при облацитѣ на гости.

П. Ив. Мариновъ — Вратца.

6. Бръмбаръ въ къта мълчи, а въ прѣститѣ ти бръмчи.

Д. Бояновъ — Харманлий.

Въпроси.

7. Коя кжща има най-много деца?

Г. п. Константинова — с. М. Борисово.

8. Кога свършва нощта?

Г. Теохаровъ — Русе.

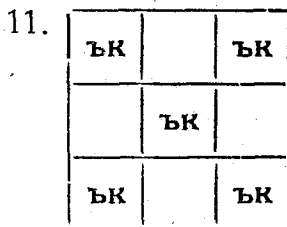
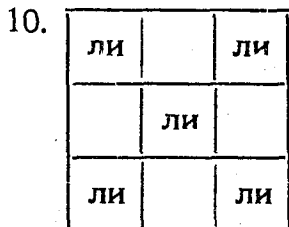

Въ тия три кутийки напишете думата *ржавички*, като въ всѣка кутийка пишете по една буква.

Свещ. Г. Б. Овчаровъ

с. Яйлж-кьой — Османъ Пазарско

Ребуси.

Ев. Ил. Енчева — с. Церово.

Конкурсъ.

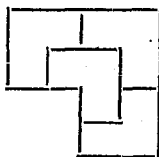
Ония, които разрешатъ сполучливо всичкитѣ срѣжности, ще получатъ награда списанието III год. и имената имъ ще бждатъ оповестени въ идната книжка.

Решения на разнитѣ срѣжности

отъ I книжка, год. IV.

Сходни думи. 1. Жоржъ — Моржъ; 2. Фазанъ — канзанъ; 3. Косъ — носъ.

Задачи. 4. $\frac{1000}{1000}$ 5.

Гатанки. 6. Прѣститѣ 7. На географическата карта.

Въпроси. 8. Мишкитѣ. 9. Котката. 10. Росата.

Наградени.

Въ конкурса взеха участие 234 абонатчета. Много отъ тѣхъ сж допустнали грѣшки въ № № 4, 5, 9 и 10. Нѣкои изгубиха наградитѣ само за по една грѣшка. Нека не се отчайва никой, а се опита пакъ.

Наградихме:

1. Никола М. Кжневъ, уеникъ I кл. гр. Карнобатъ.
2. Ст. Ив. Доковъ, ученикъ — ст. София.
3. Сийка Д. Манолова — Русе.

До.....

Въ.....

**Продължава подписката
за четвъртата годишнина (1926 г.) на списанието
„ВИТЛЕЕМЪ“**

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ заповѣдъ
№ 1286 отъ 1923 година.

Списанието „Витлеемъ“ ще излиза и презъ 1926 г. всѣки
месець, освенъ месецитѣ: юлий, августъ и септемврий съ
добре подбранъ религиозно-нравственъ материалъ
и хубави иллюстрации.

На абонатитѣ си ще даде:

1. Деветъ книжки съ хубави цвѣтни корици,
2. Три хубави цвѣтни картини, съ всѣка 3-та книжка,
3. Една хубава стенна училищна програма, съ 7-та книжка,
4. Много награди за сполучливо разрешени задачи, ре-
буси, приказки безъ думи и рисунки.

Годишенъ абонаментъ 30 лева предплатени.

**Всѣки, който запише най-малко 5 абоната, става на-
стоятель на списанието и получава следния отстъпъ**

1. Който запише 5 абоната, плаща 150 лв., а получава
6 течения.
2. Между 5 и 10 абоната — задържа отъ всѣки аба-
наментъ по 6 лв. т. е. 20%.
3. За 10 и повече абонати — задържа по 20% и полу-
чава 1 течение безплатно.

Пари писма и всичко що се отнася до списанието се изпра-
ща на адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ на списание
„Витлеемъ“ въ гр. **Варна**.

Печатарска Произ. Коопер. „Единство“-Варна. тел. 121

Поръчка № 148.